

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: DR. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton. ~
Előfizetési ár: egész évre 28 korona, fél-
évre 14 korona. ~ Egyes szám ára 60 fillér. ~

~ Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debreczen, Kollégium:
ide kell küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklámciót és hirdetési díjat.

Gyűlések ellen.

Marjay Károly e lap egyik előző számában a zsinat sürgős összehívását kívánta. Az Új Reformáció országos református értekezlet tartását sürgeti. Baltazár Dezső pedig az O. R. L. E. gyűlését már össze is hívta.

A mi református egyházunk demokratikus berendezésének valóban természetes következménye a gyűlések tartása és a nagy változások az egész magyar református egyházat érintik, tehát önként értődőnek látszik az országos gyűlések szüksége.

Mégis habozás nélkül azt mondom, hogy most egyelőre ne gyűlésezzünk. Várjuk meg az új társadalmi rend kialakulását s akkor igyekezzünk abban elhelyezkedni.

Most mihez alkalmazkodjunk? Azzal tisztában kell lennünk, hogy a régi világ nem jön vissza többé. Azzal is mindenki tisztában van, hogy a mostani proletár-diktatura sem örökös, hiszen ezt nem öncélul, hanem az új társadalmi rend megalkotásának egyetlen lehető eszközül létesítették. Ám, hogy ez az új társadalmi rend milyen lesz, azt mi nem tudjuk. Mi, akik a régi világ ideológiájában nőttünk fel és végeztük férfi munkánkat, bármennyire rokonszenvezünk minden haladással és kívánjuk különösen az alsóbb néposztályok sorsának lényeges javulását, bármennyire hisszük, hogy az új rend jobb lesz a réginnél — *nem tudjuk teljesen végig gondolni ezt az új rendet.*

Ennek az új rendnek a megvalósítását azokra kell hagynunk, akik arról ifjúságuk kezdetétől s talán évtizedeken át álmodoztak, akik azért éltek, azért harcoltak, azért szenvedtek. Ezek az új világ hivatott apostolai, legyenek bár oly egyszerű emberek, halászok és sátorkészítők, mint Jézus apostolai valának, — nem pedig azok az élelmes tanultak, kik máról-holnapra felfedezték magukban a szociáldemokratát.

Mi nem akarhatjuk szaporítani ezeknek az élelmeseknek a számát s kiváltképen nem akarhatjuk az irányító szerepét játszani olyanok között, kik mellett magunk csak gyarló neofiták lehetnénk. A jövő képének a megrajzolására hát nem mi vagyunk hivatva.

Viszont az sem lehet a feladatunk, hogy a jövő társadalmi rendet el kezdjük bírálni, mikor még azt sem tudjuk, hogy milyen lesz. A jövő rend megalkotása érdekében történhetnek olyan rendelkezések, amelyek nagyon is szükségesek s melyeket mi — a célt nem ismerve — feleslegeseknek vagy nem jóknak vélünk. Magyar kálvinista ember pedig amit rossznak gondol, azt jónak nem dicséri. Miért adjunk alkalmat arra, hogy a forrongó, chaotikus állapotban, az új világ születésével járó vajadások idején olyan megjegyzések röppenjenek a világba, melyek esetleg sem egyházunknak, sem a jövőendő új rendnek nem válnak hasznára.

Várjunk.

Mi magyar református egyház a nép által és a népért vagyunk. Még a látszatát is kerülnünk kell annak, mintha bármely alakulást, mely a szegény nép helyzetének javulását eredményezi, nem akarnánk szívvel-lélekkel támogatni.

Az a szegény, egyszerű, az a becsületes, áldott jólelkű nép, ha sorsa jobbra fordul, nem felejtí ezt el.

Kun Béla.

Közélet

Egy időszerű teendőnkőről.

Habár az Íge hirdetése első és fő kötelessége a Krisztus anyaszentegyházának, mindamellett ebből a kötelességből elengedhetetlenül következik az a második, mely az irgalmasság gyakorlására vonatkozik: „Eredj el és te is aképen cselekedjél!” Ez természetes is, hiszen enélkül az egész igehirdetés csak zengő érc és pengő cimbalom volna. Ez lesz az irányadó az ítélet

napján is, amint ezt Máté ev. 25., 31—46. oly egyszerűen, oly közvetlenül, de mégis oly megdöbbentő határozottsággal tárja föl előttünk. De e kettős kötelesség hűségese teljesítésétől függ az egyes lelkek üdvösségén kívül az anyaszentegyház jövője is. Az irgalmasság gyakorlása volt mindenkor a fokmérője az egyház életerejének. Amily mértékben érvényre jutott a hitből fakadó krisztusi szeretet a keresztyénség kebelében, abban a mértékben tudott az egyház rendületlenül megállani vész és vihar közepett. Ezzel vett erőt a hitehagyott Juliánus császár minden mesterkedésén, ezzel állott meg rendületlenül a császárság rettenetes üldözései korszakában. s a tiszta evangéliomi hit szövetségén kívül a könyörület enyhítő olajával közeledett a szenvedő emberiséghez a reformáció idejében és ennek önfeláldozó gyakorlásával tudott megmaradni az inquisitio borzalmi, máglyák lobogása, börtönök és gályák rabbilinsei közepette. A könyörülő szeretet tüzének a fölélesztése hozta el egyházi életünkbe a racionalizmus dermesztő tele után is az újból való fölvirágzás, az új élet tavaszát.

Ma ismét nehéz időben élünk. A poshadt vizeket megmozgató, az életre nélkülözhetlen levegőt megtisztító vihar igen sokszor kiespeli a kenyeret adó gabonát, gyökerestől tépi ki az enyhítő gyümölcsöt termő fát s rombadönti az oltalmat, nyugodalmat adó hajlékot. Hogy ez a mostani tisztító vihar az ártalmas intézményeken kívül a föltétlenül szükségesek közül is mit és milyen mértékben seper el? ezt nem tudják, de minél erősebben tombol a vihar, annál kettőzöttebb éberséggel, sőt erőfeszítéssel kell a hajón megállani mindenkinek a maga helyét. Lehet, hogy a Mester szava, mellyel a szélvész megállítja, a tengert lecsendesíti, csak jó sokára hangzik el, de ha mi eleget teszünk kötelességünknek, úgy nincs ok az aggodalomra.

Az a kérdés, hogy épen most, amikor arra a legnagyobb szükség van: akar-e a Krisztust követők serege só és világosság lenni? Akarja-e, hogy a felénk, esüggő lelkekbe új életerőt, bátorságot, reménységet öntsön az ige hirdetésével s akarja-e tettekkkel, az irgalmasság gyakorlásával be is bizonyítani, hogy ez az ige hirdetés nem üres szó-beszéd, hanem élet és valóság? Oda akarja-e tární és tényekkel igazolni a világ előtt, hogy a Megváltó ma is széjjel jár, tanít és jót tesz mindenkivel s ezért nem újból keresztre kell feszíteni, hanem minél nagyobb az igazságtalanság, minél gyötrőbb a szenvedés, annál több lehetőséget kell nyújtani a tanításra, az irgalom gyakorlására? Ha voltak és vannak újabb Judásai a Mester igazmunkájának, úgy ezeket kell tőle eltávolítani, de nem a világosság, nem a szeretet forrását megsemmisíteni!

De legyen rajta maga az egyház is, hogy ezek a források a lehető legnagyobb erővel buzoghassanak s a lehető legkönnyebben hozzájok férhessen mindenki. Az természetes, hogy a lelkészek magok nem tehetnek mindent, de tegye meg a kötelességét minden egyes lélek s a munka minél intenzívebbé tételére meg kell feszíteni

minden erőnket diakonusok és diakonisszák kiképzésére s az Úr szolgálatába állítására. Igaz, ennek sok akadálya van magában az egyházban is, hiszen sokszor épen azok gördíteneek elé szinte hihetetlen akadályokat, akiknek nemesak keresztyéni, de hivatalos kötelességük is volna az oltalmazás, az elősegítés. Nagy akadály a hivatás ismeretlen volta, a rátermett hivatásos munkások nagy hiánya, a háború okozta elanyagiasodás. De hát mikor nem voltak akadályok? Ez nem is lehet most kérdés, hanem csak az: van-e hát szükség az ige hirdetés mellett az irgalmasság gyakorlására és e munka elvégzőire, elsősorban épen diakonisszákra? Ha igen, úgy nincs vesztegetni való idő egyetlen pillanat sem, hanem szembe kell szállani minden nehézséggel s ha a szükség úgy kívánja, új emberrel az élén, de a szétriasztott, a létezés elemi feltételeitől megfosztott debreczeni diakonissza-intézetet föl kell karolni, a létezés lehetőségét visszaadni és munkaképessé tenni. Hozzá kell fogni az egyházépítés e gyakorlati oldalához, mert már a tizenkettedik órában vagyunk.

A Krisztussal élő összeköttetésben levő egyház mindenkor, minden körülmények között megtalálta a kötelességteljesítés módját és azokat a buzgó munkásokat is, akik ezt a kötelességet teljesítették. Vajha idejében megtalálná most is!

Makay Lajos.

A debreczeni egyházmegye a házassági eskü tárgyában következő határozatot hozta.*

Egyházmegyei közgyűlésünk a házasságkötésnél eskü elhagyása tárgyában, a bihari társ egyházmegye által hozott 128—1918. számú terjedelmes megokolással kapcsolt határozatát nem osztja, az ebben foglaltakat mellőzni óhajtja és pedig azért:

1-szor: Mert történetileg kimutatható, hogy a házasságkötésnél az eskütétel százados időkön át, mint tisztes, s a házasság élet nagyszerepét szanctionáló actus szerepel — ha már csak közéleti szokástól kölcsönözött is — aminek az ellenkezője szintén van olyan valószínű, mint emez állítás — akkor is a házasság élet mindenek fölött megbecsülendő volta nyert ebben korolláriumot.

2-szor: Ha református egyházunk mindenkoron az „ecclesia semper reformari debet” szép elvnek hódolt is, meggyőződésünk szerint a reformálásnak soha nem szabad oly jelenségekben nyilvánúlnia, amik a keresztyén kulturált élet tartalmilag is formás szépségeit, mint vihar a virágok mézzel telített himporát lepaskolja, hanem úgy kell hatnia, mint tenyésző napsugárnak a durva rögökre.

3-szor: Ha mellőztetnék is házasságkötésnél az esküvés, helyettesíteni akarja a testvéregyházmegye holmi

* Ajánlva valamennyi, de különösen a bihari testvér egyházmegye tagjainak szíves figyelmébe. F. V. L.

fogadalom felével. De hiszen, ha „az együtt megöregedő házaspárok“ hamis eskütételében tényezőül lesz esetleg az eskető lelkész, az „egyszerű fogadalom“ letételében is eszközül kell tekinteni, ha azt a hűtlenné lett házások ellebbenő pehely gyanánt veszik. S ha ilyen eszközül állítjuk oda az eskető vagy fogadalmat tétel lelkészt, akkor — megóvni óhajtván az Úr szolgáját ily eshető ségtől — talán jobb mindjárt radikálisan reformálni egyházunk prestigéjének szempontjából a házasságkötést, azaz egyáltalán nem engedni, hogy a lelkész annál functionáljon. Ezt pedig a határozatot hozó társegyházmege sem akarja, s ha ezt nem akarja, ne akarja megbontani a régi gypüt sem, mert ki tudja, hogy a mai convulsiós világban kivált, minemü mérges, marós kigyókat fog egyháztágjaink zömére szétteregetni.

4-szer: Ami a megokolásban a Krisztus Urunkra való hivatkozást illeti, jól tudja egyházmegyénk értékelni az Ő hivatolt igéit; de nem ám a kérdés alatti tárgyra, hanem a könnyelmű, haszontalan, és untalan való esküdözés tilalmazására való vonatkozásban, azzal a céllal, hogy a Krisztust követők élete, szava, beszéde, magatartása arra az eszményi magaslatra emelkedjék, amelyen egyszerű „igen“ vagy „nem“ szavuk feltétlenül, mint tiszta erkölcsi lények, szintiszta igazságául vétessék, mint az Ő szava, mondása és beszéde.

Különben való igaz, hogy idevonatkozólag Urunk nem rendelkezett; de hiszen a vasárnapjainkat s ünnepeinket sem rendelte el expressis verbis, sőt tilalmazta apostolaival együtt a szertartásos ünnepléseket (Máté 12.10.11. Kol. 2.16); de példát adott az igaz ünneplésre a husvéti bárány megünneplésével (Máté 26 r.) s példát adott a házasság becsbentartására is (Máté 19. 4,5,6.) s egyházmegyénk nemcsak szavaira kíván építeni — amik szigorúbban is, enyhébben is értelmezhetők — hanem példaadásán, az Ő lelkének építő erején; mert lélek az, ami élte, elevenít.

Annakokáért áll amellet, hogy a tisztos család élet mindenk föltt becsülendő voltáért szent esküvés helyezze rá a tisztos koronát.

5-szor: Az eskető lelkész absolventiája mindig kész a szíveket és veséket vizsgálónál, ha megtette hivatott kötelességét, (Ezékial, 33.7,8,9.) S ki tudja: nem éppen az eskető lelkész szentkomlysággal végzett funkciójának pillanataiban zúzódik-e porrá valamelyik házassuló fél komolytalan szándéka s ébred-e föl elemi erővel a komoly tudata s szándéka: Isten előtt állok, nem hazudok; megállom fogadásom mind a síríg!

6-szor: Zászló kell nekünk gyarló halandóknak, mely folyton-folyvást előttünk lebegjen s hívjon, buzdítson a nagy cél felé. Ilyen zászló a házások előtt a szent eskü, rajta a lelket folyton ébresztő s intő e jelszóval: „In hoc signo vinces“! S ha hűtlenek lesznek is hozzá sokan, mégis csak a Szentháromság egy igaz Isten vezethet át biztosan, a házások hűségét nem egyszer súlyos próbáknak s kísértéseknek kitevő szírtek és habok között.

Miről egyházkerületünk jelen jegyzőkönyvi szám felterjesztésével, a társegyházmegek pedig egyházi sajtónk útján értesülnek.

F. Varga Lajos
egyházm. jegyző.

Különfélék.

Kérelem az olvasókhöz. Lehet, hogy egyelőre ez az utolsó olyan számunk, mely a szabályos hetenkénti időközben jelenik meg. Előfizetőink nagy részének lakóhelye van megszállott területen. Ők sem a lapot nem kapják, sem pénzt nem küldhetnek. A többi előfizetőnk közül is sok nem kapja a lapot a vasúti forgalom korlátozottsága miatt. A kis ekklezsiáknak nem is telik most ujságra. A mi pénzünk is elfogyott s most természetesen hitelt nem lehet igénybe venni. Most volna igazán szükség, hogy gondolatainkat kifejtessük, de im útját állja a materiális ok. Ha a viszonyok úgy alakulnak, hogy a kinnlevő előfizetési díjakból olyan összeget megkaphatunk, mely a lap kiadását lehetővé teszi, azonnal megjelenünk a mi kedves olvasóközönségünk előtt. De ez idő szerint a hetenként megjelenést nem ígérhetjük. Ezért kérjük a tisztelt olvasó szives elnézését és bocsánatát.

A felekezeti vagyonok sorsa. A vallásügyi likvidáló biztos a következő utasítást adta ki: Utasítom az összes helyi szovjetekeket, hogy írásos felhatalmazásom nélkül semminemü foglalásokat és külön intézkedéseket a felekezeti vagyonok ügyében ne tegyenek. Minden intézkedés kizárólag az én írásos engedélyem alapján történhetik. Felekezeti ügyekben eljáró megbizottaim csak általam aláírt arképes igazolvánnyal hajthatják végre intézkedéseiket. A körtávirat értelmében csak a megőrzésről kötelesek a helyi szovjetekek gondoskodni, de külön intézkedésekhez írásos rendeletemre van szükségük.

Hogyan gondoskodott a debreczeni református egyház a csonka iskolai évre a vallástanításról? Ez a kérdés bizonyára érdekelni fogja olvasóinkat, — ime rövidre foglalva megadjuk reá a feleletet a következőkben: A vallástanítást az isk. év végéig a segédlelkészek (7) és hitoktatók (2) végzik olyformán, hogy az elemi iskolákat 5 csoportba osztják, az öt templom körzetében s minden templomba feljönnek az odatarozó I. elemi osztályosok hétfőn, a II. oszt. kedden, III. oszt. szerdán, IV. oszt. csütörtökön, V—VI. oszt. pénteken délután 3—5-ig terjedő időre. A tanítás anyaga átmenetileg az eddig tanultak ismétlése, kiválóan énekeltetés és rövid bibliamagyarázat, vasárnapi iskolai modorban. Ezenkívül húsvétól kezdve minden vasárnap d. e. 11 órakor gyermek-istentisztelet az összes templomokban (a nagytemplomban ifjúsági istentisztelet a középiskolások részére). A konfirmándusokat a Dicsőfi, Szele, Jánosi és Uray parókhián az irodában és a diakonissza-otthonban készítik elő. A Dóczy-intézet növendékei részben a Kossuth-utcai parókhián, részben az egyház tanácsteremben, — a zárdai növendékek a diakonissza-otthonban eddigi hitoktatóikkal zavartalanul folytatják vallás-óráikat. A más felekezeti intézetekben tanuló református növendékek szintén a parókhiákon nyernek oktatást.

Öszre a hitoktatás ügye teljesen újra lesz építve, — s remélhetőleg sokkal intenzívebb lesz az eddiginél.

A Debreczeni Protestáns Irodalmi Kör március hó 29-én tartotta ez évadban negyedik Protestáns Estélyét, amelyen a közének után dr. Tankó Béla egyetemi tanár tartott értékes, alapos és megszívlelendő felolvasást a lelkészképzésről. Sok aktuális kérdést érintett, amelyeknek megbeszélése, megvitatása akkorra marad, amikor a felolvasást nyomtatásban fogjuk olvashatni. Nagy Gusztáv szénior szepen előadott melodráma után közénekkel zárult az estély. Az évadnak utolsó estélye folyó hó 5-én, délután 5 órakor lesz a kollégiumi díszteremben, amikor is dr. Lencz Géza egyetemi tanár, a D. P. I. Kör ügyvezető-alelnöke fog előadást tartani, dr. Galánffy Jánosné úrasszony szaval, Páricsy Pál hegedül. Az eddigi estélyek látogatottságáról ítélve, ez az utolsó is jól fog sikerülni.

Kovács Lajos szatmárnémeti református lelkipásztor, esperes — amint lapunk zártakor őszinte részvétellel értesülünk — a folyó április hó 2-án jobblétre szenderült. A hitbuzgó, eredményes és áldásos tevékenységű, példás családi életű férfiú gyászoló özvegyének, gyermekeinek, úgyszintén a köztisztelt és szeretett lelkipásztora elvesztése miatt bánkódó gyülekezetnek vigasztalódást és békétűrő megnyugvást kívánunk.

Halottaink. Kajos Béla soponyai tanító március 12-én 52 éves korában elhunyt. A megboldogult kiváló képviselője volt a református népnevelésnek.

Lelkészválasztás más kerületben. Balatonfőkajári lelkészül Bakó Lajos bodajki lelkipásztort választották meg.

Gyűjtés. Az utóbb érkezett gyűjtések közül kiemeljük a következő egyházak gyűjtésének eredményét a kollégiumi tápintézet javára: Zih Sándor debreczeni lelkész újabb gyűjtése 139 K, Ladányi Zsigmond hittanhallgató gyűjtése 150 K, Nyírgelse újabb küldeménye 12 K, Báránd két rendbeli gyűjtése 689 K 55 f, Tiszaújhely 100 K, Tiszakürt korábbi gazdag gyűjtéséhez újabban küldött 50 K-t, Szalacs 736 K 90 f, Demeccser 301 K 10 f, Éradony 202 K 70 f, Benk 95 K, Bunyaszekszárd (203 lélek) Krassószörénymegyében 73 K, Nagylakról Dibáczy József lelkész a gyűjtő-ívhez a következő tartalmú gyönyörű levelet csatolta a pénztári hivatalhoz intézve: „Küldöm a 816. számú gyűjtőívet. Száznolevan lelkét számláló Nagylak református egyházból 687 K-t gyűjtöttem magam személyesen. Fáradozásommal kiesike kis részét róttam le annak a tartozásnak, mit a tápintézettel szemben mindenkor érzek. Szolgálhatna ez az eredmény buzdításul azoknak az *elsőknék*, kik ezen a téren utolsók maradtak. Nagylak, 1919 március 20. Dibáczy József református lelkész”. Lám, mire képes a hálatalt szív áldozatos buzgósága! Jutalmazza meg az Ég lelkésztársunk fáradozását a nemes öntudaton kívül gazdag lelki és testi áldásokkal.

Hivatalos értesítés.

1905—1919.

A tiszántúli református egyházkerület gyülekezeteihez.
(Templomi szószékről meghirdetendő püspöki körlevél.)

Szeretett Gyülekezet!

Az idő sodrában olyan hamarsággal torlódnak a történetek, hogy azok felől ítéletet mondani elég bölcsnek és belőlők jövendőlni elég profétának nem tartom

magamat. Hogy mégis irok ti nektek: az arra való, hogy megnyugtassalak benneteket, miszerint vigyázó gondom rajtatok van és éretteket szüntelen imádkozom.

Szeretettel intelk benneteket, hogy egymást szeressétek, a hitet és békességet megtartsátok s a jó rendnek díszével ékeskedjétek. Senki a másikat meg ne utálja: vele bosszút ne tegyen, ellene gonoszt még csak ne is gondoljon.

A hivatalos felsőségek, a Pál apostol szerinti felsőhatalmasságnak engedelmeskedjék a ti lelketek. Jól meggondoljátok, hogy az ország mostani kormánya soha nem látott veszedelmek idején vállalkozott országunk örökségét megmenteni. Legyetek bizalommal az iránt, hogy javatokra munkálkodnak azok, akik elhivattak megmentésre és megtartásra. Még ha nem birná is értelmetek megfogni minden történet dolognak a nyitját, akkor is legyetek engedelmességgel és bizalommal abban a hitben, hogy a kikre sokak bizattak, azoknak lelkiösmerete is felettebb vigyázó, felelőssége is felettebb súlyos. Az összeség gondja itt-ott az egyes embernek bántódására van; de egymásért munkálkodó atyafiak lévén mindig azt kell néznünk, hogy a községre mi a hasznot hozó.

Óva intelk, hogy valami lépést, cselekedetet és rendezést el ne hamarkodjatok. A kezdet idejének homályossága nem alkalmas, hogy benne lemérjük az új építkezés alapvonalait. Majd ha a megállapodás idején világosságban lesz előttünk az állam dolgainak minéműsége, nagyobb átalakítások véghezvitelére csak akkor vállalkozhatunk.

A szentírás s ennek megfelelőleg az új idők irányozó jele is azt tanítja, hogy egymás terhét hordozzátok és egymás iránt viszontvaló szolgálattal legyetek. Ne felejtkeztek tehát el, sőt viseljétek gondot azokról, akik lelkiekkel szolgálnak ti nektek. Gondoljatok Jézusra, aki megmondja, hogy a megvert pásztort körül elszélednek a juhok.

A szentírást tudakozzátok s engedjétek hozzá a gyermekeket is. Iskola legyen a házatok és templom, ahol egy élet beszéde tanítatik és az Isten jó cselekedetekkel dicsőíttetik. A vallást az állam nem háborítja; annak veszedelme csak a magatok hitetlensége lehet.

Legyetek teljesek jóreménységgel, mert az Isten hatalmas emberek és országok szorongatott igazságait diadalra vinni még akkor is, amikor már a habok a hajónál is magasabbra hágnak. Isten dicsőségének magasztalására csak azok lehetnek, akik előre reménykedtek a Jézus Krisztusban.

Munkálkodjatok, míg nappal vagyon és ha éjszakaiatok megháboríttatnának: imádkozásban keressetek Istennél nyugodalmat.

Az Isten újítsa és tartsa meg az erős lelket ti benneteket, hogy minden ti háborúságaitokban békességes türelemmel és jó reménységgel lehessetek.

Nem azért írtam mindezeket, hogy uralkodnék a ti hiteteken, hanem, hogy munkatársra lennék a ti örömtöknök, amit megád kinek-kinek az Úr az ő hite és jó cselekedetei szerinti mértékkel.

Áldást küldök ti nektek hitemből hitetekbe. És ez az áldás nem mulandó, hanem örökké való a Jézus által.

Debreczen, 1919 április 4.

Dr. Baltazár Dezső,
püspök.